

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. De atunci a publicat *Licurici* (2019), *Carieristul* (2021), *Povestea unui oarecare* (2022), *Zilele pescărușului albastru* (2022) și *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2023). O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *Femeia dracului* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024) și *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2024). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Principiile de viață ale domnului Sarkissian*
© 2025, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

Principiile de viață ale domnului Sarkissian / Michael
Varujan Magharian. - Iași: Institutul European, 2025
ISBN 978-606-24-0411-6

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan MAGHARIAN

PRINCIPIILE DE VIAȚĂ ALE DOMNULUI SARKISSIAN

INSTITUTUL EUROPEAN
2025

Domnul Sarkissian își avea principiile lui solide, numărate pe degetele de la o mână:

1. Fericirea o aduc femeile, da' asta se întâmplă rar sau deloc;
2. Femeile adoră confortul;
3. Confortul se moștenește sau se cumpără;
4. Banii se fac prin a vinde scump ce se cumpără ieftin;
5. După moarte nimic nu mai e, deci nici pedeapsă.

Își savura coniacul în fața căminului plescăind când și când de satisfacție. Bani făcea, confortul îl cumpăra, și femeia-l încânta. O plătea dinainte, ca s-o motiveze. De patru ani tot pe aia o chema. Era un drăcușor de fată cu față de înger, născocitoare a tot felul de giumbușlucuri. Știa să-i facă ce trebuia să-l mulțumească. O lăsase dincolo să se îmbrace. Parcă o și vedea cotrobăind după cash în cutia de argint, să mai extragă ceva în plus. Lui nu-i păsa, ba chiar îl amuza. Merita toți banii.

„Edi scumpule, ești în mare formă. De ce nu m-ai chema mai des? Știi cât de mult te plac. Ești puternic ca un taur”.

„Iar ai datorii?”

„M-a lăsat mașina. A trebuit s-o repar. E veche și urâtă. Îh, îmi trebuie una nouă”.

„Data trecută ce a fost, cățelul a trebuit dus la veterinar?”

„Mulțumită ție, acum e bine. Operația m-a costat opt mii de dolari. A fost teribil de complicată. I-au pus o tijă în picior și niște ...”.

„Am să-i vorbesc Madamei”, o întrerupsese domnul Sarkissian, arătându-se indiferent la suferințele patrupezelui.

„Așa să faci. Ești o bomboană. Am o prietenă, Mia. Ți-am mai vorbit de ea. Îmi seamănă, numai că-i șatenă. De ce nu

ne-ai chema pe amândouă? Am avea distracție cum nu ți-ai putea imagina. Sunt sigură că de la Madam ai obține și un rabat. Cum îți sună?”

„Nu-mi trebuie alta”.

„Îmi place ce aud. Mersi!”

„Cât te-ar costa mașina nouă?”

„Nouăzeci de mii”.

„Ca să ți-o cumperi, de cât ai mai avea nevoie?”

„Nouăzeci de mii”.

„Ce ai face pentru mine de banii ăștia?”

„Aș fi numai cu tine. Da’ tot ar trebui să-i plătești Madamei”.

„Te-ai muta aici?”

„Sigur”.

„O să mă mai gândesc”.

„Gândește-te la ce ai pierde dacă n-ai face-o”.

„Dă-mi un pupic dulce și du-te la ale tale. Și fii cuminte!”

„Da, daddy, să mă visezi frumos”.

„Așa am să fac, înger cu aripă frântă”.

Cu nouăzeci de mii s-ar fi putut aproviziona cu mulți îngerași cu cornițe de drăcușori pentru doi, trei ani. Angela se cam aruncase la bani. Da’ nu trebuia să i-o cumpere propriu zis. Avea s-o ia pe numele lui și să i-o dea ei să se folosească de ea. Mai întâi însă avea de negociat cu Madam. Doar era negustor, sau cum se zice, om de afaceri. Mantra îi era simplă: aplica principiile, de la haine la bomboane, case, blocuri și garaje subterane. De la afăcerea de dugheană cu covoare a lui taică-său ajunsese să-și agonisească propriul imperiu evaluat de Forbes la peste un miliard jumate de dolari. Mă rog, așa ziceau ăia. El știa mai bine. Avea amici și inamici. Fusese acuzat de multe ori de șarlatanie, dar pletora de avocați cu chichițele lor îl scosese rămasă curată de fiecare dată.

Cât frizerul îl ferchezuia, se studia în oglindă cu ochi ageri și pătrunzători. Ritualul era zilnic. Încărunțea, da’ ăla-l

vopsea de nici nu se vedea. Îl bărbierea și-i aranja sprâncenele groase și mustața stufoasă. Numai urechilor n-avea ce le face. Îi ieșeau proeminent precum oglinzile laterale la camioane. Nici nasului, un ditai trombonul coroiat, nici ăstuiia n-avea ce-i face. Îi tăia cu forfecuța smocurile de păr adunate în nările cât canalele colectoare. Nu putea fi confundat. Era marcat ca armean adevărat. Abia sărise de șazeci, da’ nu-i arăta. Se serbase în compania unor fete proaspete și exuberante pe iahtul unui amic în apele din Caraibe. Petrecerea fusese de vis, dar ce era și mai important, nimeni nu vorbise de ea. La îmbarcare, bodyguardii îi lăsaseră pe toți fără telefoane.

Își scosese de sub ștergar mâinile păroase, mari cât lopețile, să manevreze mobilul. Doar că din cauza degetelor groase cu greu reușea să scrie un text lizibil. Însă ăloră căroră le scria erau obișnuiți. O anunța pe Suzi că n-avea nevoie de șofer. Nimic nou, pe ăia-i solicita doar când se ducea la vreo recepție. Ar fi fost prudent să se folosească de ei, că erau bodyguardi, aveau licență de portarmă și o panoplie plină de pistoale. Numai că domnului Sarkissian nu de gloanțe îi era, ci de ăia ca el, șacali ce-și suflau unul altuia businessurile precum își trăgeau preșurile de sub picioare. Ca după orice tuns, încerca o senzație de prospețime. Se simțea energizat. Purta un costum de cașmir ultramarin ce stătea pe el fără vreo cută. Intrase prudent în trafic. Conducea calm, rotund și atent. Șofase de la șaisprezece ani. Avea în palmare peste juma de milion de kilometri fără accidente, incidente sau tichete. Și nu întotdeauna condusesse un Mercedes în doisprezece cilindri făcut la comandă. Prima lui mașină fusese o Corolla ruginită pe care taică-său o hărtănise cu impunitate și pe care i-o cedase în cele din urmă cu trei sute de mii de mile la bord, cu parbrizul crăpat și tobă de eșapament lipsă. Duduia ca o motocicletă de-l oprea poliția să-l întrebe de sănătate. Zâmbea aducându-și aminte. Da’ p-atunci nu-i era chiar picnic.

În lift își încrucișase privirile cu ale unei fete tinere, probabil secretară la vreun office. O fi fost ea drăguță, dar părea neexperimentată. Nu mai avea răbdarea să-și fi pierdut vremea cu d-alde astea să le educe, mai cu seamă că aduceau cu ele tot felul de complicații sentimentale. Ce-i trebuia? O măsurase însă din ochi când se dăduse cu câteva etaje mai jos. Era subțire, atrăgătoare și avea ținută. Și-și întorsese capul spre el taman când să se închidă ușile.

Ajuns la palierul lui se oprise pentru un moment să cuprindă cu privirea pe cât îi permitea deschiderea. Toți ăia lucrau pentru el, contabili, avocați, analiști. Îi trata ca pe o familie extinsă. Le putea spune pe nume consoartelor, consortilor și progeniturilor, și avea o listă lungă cu zilele de naștere ale fiecărui angajat. Nu le împărțea cadouri, ci cecuri, ca să aibă opțiunile pe care și le-ar fi dorit. Era însă de la sine înțeles că mergea așa cât treaba nu scârțâia. Altfel, despărțirea devenea inevitabilă.

„Bună Edi, sunt aici cei de la MoonLife. Brandon e cu ei în sala de ședințe”, îl întâmpinase Marta, secretara șefă pe care o avea de când pusese mâna pe business cu patruzeci de ani în urmă.

În firmă toată lumea știa că rolul ei era cu mult mai cuprinzător decât titlul. Precum spusă, avea urechea șefului la orice oră.

Șantajistii ăia de la MoonLife erau acolo pentru mediere. Brandon venise cu o schemă deșteaptă care să le taie orice poftă de litigiu. Acum se străduiau să recupereze niscaiva firimituri. Ajunseseră să se milogească pentru juma de milion. Rușine lor, pentru o companie de asigurări cu o cifră de afaceri de peste șase miliarde.

„Marta, trimite-i text lui Brandon să se lase scuturat de un sfert de milion. Să nu zică ăia că nu le dăm și lor de ronțait un capăt de os. Încă mai avem nevoie de ei”, o instruisse făcându-i cu ochiul.

Marta trimisese mesajul cât el încă se sprijinea cu cotul pe colțul biroului ei. Avea multe dioptrii, era slabă ca ața și

mereu acră. Da' mintea o avea ascuțită, era foarte descurcăreață și mai ales, devotată până în pânzele albe domnului Sarkissian. Soțu-i abia ieșise la pensie. Fusesse matriter, câștigase bine și pusese deoparte pentru când ar fi putut călătorii împreună să vadă lumea de multe ori la rând. Da' până atunci își cumpăraseră un Porsche pe care-l lustruia în fiecare dimineață, așteptând-o și pe ea să iasă la pensie. Marta s-ar fi putut retrage oricând, dar ar fi fost ca și când și-ar fi trădat bossul. Nu-i putea face una ca asta. În plus, înconjurată de toți titrații ăia cu nasurile pe sus, cel mai probabil era că avea al treilea cel mai mare salariu din firmă. Brandon și Brian cert aveau mai mult, dar ei fuseseră mâna dreaptă și respectiv stângă a domnului Sarkissian de la bun început. Când bossul venea cu ideile scrise pe șervețele, Brian pune la cap proiectul, Brandon îi descurca și valida legalitatea, iar Marta împărțea sarcinile. Așa lucrau. O problemă era însă că soția lui Brian nu-l putea suferi pe domnul Sarkissian din motive pe care până atunci nu i le articulase lui bărbat-său, alta decât c-ar fi fost afemeiat. Poftim situație! Din cauza asta, Brian nu putea socializa cu el decât clandestin. Ca exemplu, pentru a participa la aniversarea pe iaht, nevastei îi spusese că pleca în delegație. Asta fusese partea nevinovată a minciunii. O alta avusese de a face cu fetițele ce-i dansaseră goale pușcă între genunchi. Da' cea mai întunecată era aia cu căzutul în beție, care-l împiedicase, din fericire, să-și mai aducă aminte și de altele.

Brandon se ținea ocupat. Holtei și dezinteresat, săltat bine de șaptezeci, se împăcase cu ideea că mai avea un pic să treacă Styx-ul. Nu c-ar fi fost grăbit, dar spera să se ducă cât încă mai era pe picioare, dacă se putea, în timpul somnului. Nu știa cui, dar se ruga să se întâmple așa, că doar cineva l-o asculta. Lumea îl bănuia de gay, dar astea nu erau decât rumori, nimic să fi fost dovedit cu adevărat.

Odată așezat la birou, domnul Sarkissian se apucase să parcurgă sinopsele zilei întocmite de Marta cu precizia

scalpelului din mâna chirurgului. Urmărea simultan mai multe proiecte. Peste zi avea programate două întâlniri, una în timpul lunch-ului. Marta îi rezervase o masă la Westin Harbor, sus în restaurantul rotitor. Discuția s-ar fi vrut cordială, dar se prefigura tensionată întrucât subiectul era complicat. Ce voia el era să cumpere pământ în suburbiile la est de Toronto. Declarativ, ar fi fost pentru construcția de cvartale de locuințe. Cum terenurile vizate nu fuseseră racordate la rețelele de canalizare, apă și electricitate și n-aveau căi de acces, vânzătorul știa că n-avea cum primi prețul echivalent unui acru de teren rezidențial, dar asta nu-l împiedica să ceară. Numai că domnul Sarkissian avea altă motivație să cumpere. Rețeaua de autostrăzi din est era săracă și foarte aglomerată, ori dacă el guvern sau consorțiu privat ar fi proiectat o nouă autostradă care să se lege la cele existente, n-ar fi avut pe unde o face decât trecând peste terenurile în cauză. Deocamdată nu se pomenise nimic de niciun plan. Potențialul vânzător n-avea nici cea mai vagă idee să suspecteze că lista cheltuielilor pentru garnisirea terenurilor cu utilități pentru construcția de case nu fusese decât ficțiune. Domnul Sarkissian o invocase doar ca să țină prețul terenului sterp cât mai jos. Și pasiența îi ieșise. După ceva dus și întors, își dăduseră mâna. Avocații le prezentaseră formele finale de contract, ei le semnaseră, se congratulaseră și se serviseră cu un coniac. Doar că în timp ce noaptea vânzătorul își dormea liniștit somnul, domnul Sarkissian bătea dormitorul în lung și lat. Dacă cumva experții consultanți se înșelaseră și autostrada nu s-ar fi construit, atunci dăduse prea mult pe ceva ce nu i-ar fi folosit. Blocase zeci de milioane într-o tranzacție speculativă. Da' asta era jocul. Miza o fi fost mare, dar tot joc se numea. Și ca la orice joc, se putea trișa. Respectabilii domni consilieri municipali, devotați familisti, cu frică de Dumnezeu și dedicați comunităților pe care le deserveau cu onoare erau gata să-și vândă mamele pentru a-și menține scaunele. Așa

că donațiile primite pentru campaniile lor electorale se transpuseseră în sprijin politic colectiv pentru așteptata construcție a unei autostrăzi ce ar fi contribuit la extinderea zonelor rezidențiale. Avantajele erau prezentate pe bază de studii de fezabilitate întocmite de firme redutabile, plătite nu se știa de cine. În spirit deschis și democratic, expunerea se făcuse în fața adunărilor cetățenești unde experți invitați de la unele companii de construcții de drumuri și poduri răspunseseră direct obiecțiunii unora mai ecologiști de felul lor. Spusele nici nu contau, dar de unde nici nu existase ca problemă, construcția autostrăzii fusese adusă în prim planul preocupărilor din mințile alegătorilor. Oferta creează cererea, nu-i așa? S-a ajuns la concluzia că investiția era exact ce comunitatea își dorea. Esențială fusese promisiunea că valoarea caselor existente urma să crească și deci îi făceau mai bogați pe proprietari. Cine nu și-ar fi dorit să devină mai bogat fără să facă nimic? Numai că domnului Sarkissian nu-i păsa de s-ar fi construit sau nu ceva. Primăriile, cu banii publici, cumpărau parcele fără ca măcar să știe de la cine, la niște prețuri mult umflate că vezi Doamne, unii vor construi o autostradă peste ele. Ce urmasa nu-l mai privise pe el. Pierderile de la bugetul public trebuiseră acoperite prin mărirea taxelor de proprietate. Rezidenții rămâneau mai săraci ca înainte. Numai că domnul Sarkissian putea dormi liniștit. Dusese la bun sfârșit un alt proiect reușit.

Era fiu devotat și frate de nădejde. Își vizita mama trecută bine de nouă zeci în fiecare sâmbătă, după prânz. Încă era pe picioare și verde la cap și de cum intra îl toca mărunțel că de ce nu se însura. Oare nu înțelegea că odată aruncată țărâna peste ei li s-ar fi pierdut numele? Domnul Sarkissian, dacă știa ceva de unde se trăgea, era pentru că de copil, taică-său îi tot aducea aminte, altoindu-i și câte una să i se fixeze bine în minte. Așa aflase că bunică-său fusese

achizitor de tutun la un centru al monopolului turcesc de tabac. Aia fixau prețurile pe calități, și bunică-său stabilea calitatea tutunului adus de țărani în saci. Dacă prețul nu le convenea, își lăsau sacii în depozitul de la centru în speranța că prețurile vor mai crește. Când îi aduceau îndărăt sacii, fără greș stabilea aceeași calitate. Pentru asta era respectat. Taică-său îi mai spusese cum în pauza de prânz, bunică-său mânca două ouă fierte cu brânză telemea, pâine și măslina. Îl întrebuse pe taică-său ce era așa de nemaipomenit ce mânca bunică-său. Printre invective, taică-său îi aruncase că în vremurile alea oamenii erau modești, integri și cumpătați. Eh, cam asta era cu bunicul, care cum necum, crescuse șapte băieți dintr-un singur salariu. Taică-său fusese cel mai mic. Celorlalți le pierduse urma. Știa ceva și de străbunica. Turcii îi tăiaseră limba că o prinseseră vorbind armeneste în piața publică.

Povestea lui taică-său fusese mai alambicată. Era locotenent în armata turcă când trădase prin a se alinia mișcării naționaliste armene. Voiau autonomie și erau împinși și sprijiniți de francezi și englezi cu bani și arme ca să dezbine imperiul otoman de dinăuntru și să pună ei mâna pe Orientul Mijlociu. Lideri de ai armenilor se lăsaseră jucați și cumpărați, și cu sloganuri naționaliste și mituind în dreapta și stânga organizaseră un soi de rezistență armată. Fusese repede și bestial reprimată. Populația de rând fusese măcelărită în ce se clasificase drept primul genocid al secolului XX. Turcii avuseseră o lege prin care familia unui trădător era de asemenea condamnată la moarte. Taică-său fusese prins. Își aștepta în închisoare execuția prin decapitare. Logodnica, mama domnului Sarkissian, fiică de leader al mișcării și bogat, reușise prin lanțul slăbiciunilor să-și pună logodnicul pe lista de grațiere. Pardonat și reinstăuit, fusese trimis pe front cu două batalioane armenesti ale armatei turce să lupte contra rușilor pe muntele Ararat. Da' armenii dezertaseră în masă și trecuseră la bolșevici. Ofițerii

fuseseră urcați în bou-vagoane cu destinație necunoscută. El cu un camarad reușiseră să sară din tren. O luase singur la picior prin Rusia. Muncise pe unde apucase pentru câte un bol de mâncare. Trecuse un an până să ajungă la Galați unde știa că se refugiase logodnica. Îl așteptase, și acolo se și căsătoriseră. Socru-său se refugiase la Paris, ca mai toți leaderii mișcării. Își scăpaseră familiile și acoliții de prăpăd. Populația plătea cu sânge pentru idealurile deșarte și mincinoase ale ăstora, așa precum se întâmplă și azi ca din totdeauna. Da' lecția istoriei n-o învață nimeni.

Un croitor armean îi oferise să lucreze la el. Încercase să-i arate cum să fure din stoffe la măsurătoarea cu metrul de croitorie. Scârbit, se mutaseră la Ploiești. Acolo îl primise tot un armean care repara covoare. Prinsese de la ăla ceva meserie. Dar la ce visa taică-său era America. De cum obținuseră pașapoarte Nansen se îndreptaseră spre Normandia. Banii erau puțini și se împutinau repede. Singurul vapor disponibil pe atunci se îndrepta spre Halifax, Nova Scotia, Canada. Se îmbarcaseră cu destinația lumea nouă, sperând la mai bine. În cele din urmă se stabiliseră la Toronto. Găsise un armean care se ocupa de covoare. ăla le cumpăra uzate, le repara și le vindea drept antichități. Fostul locotenent n-avea de ce să se mai scârbească. Cu sabia nu putea pune nimic pe masă. Așa că se apucase serios de treabă. Soția picta. Învățase tehnica uleiului la pension în Izmir. Tablourile le vindea pe firfirigi unui negustor armean ce-și avea magazinașul de mobilă la Younge St. cu Saint Clair. La vremea aia, asta era la periferie.

Când se născuse soră-sa, domnul Sarkissian senior se îmbătase de necaz. Când se născuse Edi se îmbătase de fericire. De la doisprezece ani lucra cot la cot cu taică-său pentru armean. La șaisprezece, odată ce obținuse carnetul de conducere, fusese pus să livreze clienților covoarele așa zise 'antice'. Învățătura trecuse deja pe planul trei. Edi era însă tare la aritmetică. Socotea repede în cap, și asta-i ajuta la

tocmeli. Curând începuse să cumpere pe cont propriu covoare de la alții, pe care le vindea drept autentice iraniene cu de multe ori prețul, fără știrea lui taică-său sau a patronului, ca nu cumva să-i fi fost confiscați banii. Reparase de față Corolla, îi dăduse înapoi kilometrajul și o vânduse cu cât să-și permită să cumpere o camionetă decentă la mâna a doua cu care să livreze marfă și să agațe fete. Cu timpul ajunsese să vândă drept noi piese de mașină recondiționate, case și terenuri sub autorizație de agent imobiliar falsificată, ba chiar și antichități, bineînțeles, tot false. Pentru bani mergea orice. Numai de ganguri se ținuse deoparte. De bucluc n-avea nevoie. Cu școala o terminase după zece clase.

Interesant fusese când livrase covoare 'autentice' Buhara celor două surori văduve, bătrâne și proaste făcute grămadă. Moșteniseră de la soții defuncți majoritatea acțiunilor unui conglomerat industrial canadian dintre cele mai mari din țară. Mama uneia din fetele topite după el lucra la administrația sediului, și-i dăduse lui comanda să înlocuiască un covor mare decolorat și uzat dintr-o sală de ședințe. Tânărul Edi îl înlocuise cu unul zis turcesc produs într-un atelier al unui armean din Los Angeles. Cel înlocuit fusese autentic persan și-l dăduse lui taică-său să-l recondiționeze spunându-i că era pentru un client. Ba îi mai și plătise patronului costul reparației din propriul buzunar. Șeful administrației îi plăcuse și covorul 'turcesc', și prețul, și când administrația de la reședința surorilor îi ceruse să-i recomande pe unu' să înlocuiască niște covoare, i-a zis că avea omul. Țista era Edi. Le adusesse covoare pe săturate, la prețuri sub ce erau pregătite să plătească. Asta până venise cu covorul persan original reparat de taică-său. Pe ăla ceruse un vagon de bani. Administrația invitase un expert pentru autentificare. Nu numai că-l autentificase drept original și în perfectă stare, dar le mai spusese și că prețul pe care-l cerea tânărul era modic în comparație cu cât s-ar fi vândut pe piață. Ca rezultat, Edi fusese invitat pentru prima oară în

living-ul unde era să fie așternut covorul. A fost introdus surorilor. Le-a zis ce era cu el. Alea se arătasera interesate. Așa tinerel și frumușel le inspirase încredere, mai ales după rabatul făcut. Țista se lăudase că avea atâtea altele. Îi ceruseră să le arate. Ajunsese să le vândă tot felul de kitschuri 'antice', inclusiv statuete luate cu doi dolari bucata din cartierul chinezesc. Erau deja prieteni și le umbla prin casă de parcă era la el acasă. Odată le auzise plângându-se de dividendele pe acțiuni. Chipurile erau mai mici decât de pe vremea soților. Edi se trezise să le spună că investițiile nu le erau deștept mânuite de agenții lor financiari și că el ar fi făcut o treabă mai bună. O fi sunat suficient de convingător, că văduvele îi înmânaseră un pachet de acțiuni valorând la prețul bursei o mie de dolari. La vremea aia erau bani! Așa-l găsiseră pe Brian, broker abia licențiat la bursă, cu doar puțin mai învârstă ca el. Îi pasase câteva acțiuni să le joace, să vadă cu ce s-ar fi ales. Ieșise cu profit. Îi dăduse mai multe acțiuni, și prin manipulare, Brian îi adusesse din nou profit. Norocul le fusese că bursa intrase pe un traiect ascendent. Își trâmbitasera victoria la bătrâne. Le mai spusese și că ăia de le administrasera averile le furau. Poftim dovada! Babele îi dăduseră mai multe acțiuni. Ce făcuse sau nu făcuse Brian, dar iarăși produsese profit. Tot repetaseră, până când după câteva cicluri, Edi marșase ideea ca văduvele să-i cedeze lui acțiunile pe care le aveau, că el ar fi reorganizat comitetul director, ar fi însănoșit concernul, acționarilor le-ar fi crescut rata de rentabilitate și celor două le-ar plăti o sumă viageră stabilită de comun acord care să nu mai depindă de suișurile sau coborâșurile bursei. Cei câțiva termeni de business menite să le aburească pe bătrâne le învățase de la Brian. Astea două se consultaseră, dar numai între ele. Nu-și chemaseră consilierii că după spusele lui Edi, erau toți niște șnapani. Băiatul dovedise că le merita încrederea. Așa că-și dăduseră acordul. Țista fusese începutul carierei domnului Sarkissian.